

ღვთის სამსჯავროს ჟამი მოვიდა — ნომერი პირველი

ცოცხალთა სამსჯავრო და 9/11-ის წინასწარმეტყველური მნიშვნელობა

Jeff Pippenger

2024-12-18

საკმაოდ ხანგრძლივი დროის განმავლობაში, კერძოდ 9/11-ისთანავე დაწყებული დროიდან, ჩვენ უცვლელად ვასწავლიდით, რომ ცოცხალთა სამსჯავრო 9/11-ზე დაიწყო. ეს ფაქტი ჩვენ გავიგეთ ბიბლიურ მოწმეთა სიმრავლისაგან, რომლებიც მას სრულიად განსხვავებული მიმართულებებიდან ადასტურებდნენ. 2023 წლის ივლისიდან ჩვენ კიდევ უფრო მეტი დეტალი გავიგეთ ცოცხალთა სამსჯავროს შესახებ, რომელიც 9/11-ზე დაიწყო, იმ დეტალებთან შედარებით, რომლებიც 9/11-ის შემდეგ მალევე იქნა აღმოჩენილი. რატომ დაიწყო ცოცხალთა სამსჯავრო 9/11-ზე? რა არის ცოცხალთა ბიბლიური სამსჯავრო?

გამოცხადების წიგნის პირველ თავში ქრისტეს მთავარი მახასიათებელი, რომელიც გამოიკვეთება, ის არის, რომ იგი არის ალფა და ომეგა, დასაბამი და დასასრული, პირველი და უკანასკნელი. იგი სწორედ ამ თვისების მაგალითს იძლევა, როდესაც იოანეს უბრძანა დაეწერა ის, რაც იყო, და ამით იოანე ასევე დაწერდა იმასაც, რაც მოვა. იესო მუდამ დასასრულს დასაბამით გამოხატავს. ეს არის ის, ვინც იგი არის.

ბიბლია იესოს სიტყვად ასახელებს. ბიბლიის პირველი წიგნი, დაბადება, ნიშნავს „დასაწყისს“. ბიბლიის უკანასკნელი წიგნი არის გამოცხადება, და ის ჭეშმარიტებები, რომლებიც პირველად დაბადების წიგნში იქნა წარმოდგენილი, განხილულია გამოცხადების წიგნში. დაბადება არის ალფა და გამოცხადება არის ომეგა, და ერთად ისინი არიან სიტყვა, ხოლო სიტყვა არის იესო, რომელიც არის ალფა და ომეგა. ღვთის ხელმოწერა, ანუ მისი სახელი, ჩაწერილია ბიბლიური წინასწარმეტყველების ყოველ მონაკვეთში. ეს ხელმოწერა ადასტურებს, რომ ამ მონაკვეთში არსებული ნათელი არის ჭეშმარიტება.

თუ წინასწარმეტყველური ნაწილის განმარტება არ ატარებს ღვთის ხელმოწერას, რაც არის მისი სახელი, რაც არის მისი ხასიათი, მაშასადამე, ეს განმარტება მცდარია. არსებობს სხვა განსაცდელებიც, რომლებიც გამოყენებულ უნდა იქნეს ღვთის წინასწარმეტყველური სიტყვის განმარტებისას, მაგრამ რომელი განსაცდელიც არ უნდა გამოიყენოს ადამიანმა, ის განსაცდელი ღვთის სიტყვაშივე უნდა იყოს განსაზღვრული. თუ ადამიანთა მიერ გამოგონილი განსაცდელები არ არსებობს, ადამიანთა მიერ შექმნილი განმარტებებიც ნაკლები იქნება. მაშ, რატომ? და რა? არის თუ არა ცოცხალთა ბიბლიური სამსჯავრო, რომელიც 9/11-ზე დაიწყო?

როდესაც ქრისტე თავს წარუდგენს გამოცხადების წიგნში, იგი თავის თავს ასახელებს დასაწყისად და დასასრულად და წინასწარმეტყველ იოანეს იყენებს იმის საჩვენებლად, თუ რას გამოხატავს მისი ხასიათის ეს თვისება. იგი მთელი წიგნის უწყებას

განსაზღვრავს, როგორც საკუთარი თავის გამოცხადებას. იგი უბრძანებს იოანეს, დაწეროს ის, რაც მაშინ არსებობდა იოანეს სამყაროში, და ამით იოანე აღრიცხავდა იმას, რაც იქნება ქვეყნიერების დასასრულს. იოანე იყო ქრისტიანული ეკლესიის დასაწყისში მდგომ თორმეტ ხელმძღვანელთაგან ერთ-ერთი, და ამიტომ იოანე განასახიერებს ქრისტიანული ეკლესიის დასასრულს, რომელიც წარმოდგენილია გამოცხადების მეშვიდე თავში მოხსენიებული ას ორმოცდაოთხი ათასითა და დიდძალი ხალხით.

ბიბლიური ლოგიკა ასეთია: იესო არის სიტყვა, რომლის მიერაც შეიქმნა ყოველი, სიტყვა, რომელიც მუდამ არსებობდა თავის მამასთან, და იგი ასევე არის ბიბლია, რადგან იგი არის ღმერთის სიტყვა. ქრისტეს ხასიათის პირველი თვისება, რომელიც წარმოდგენილია ღმერთის სიტყვის უკანასკნელ უწყებაში, არის ის, რომ იგი ერთი საგნის დასასრულს იმავე საგნის დასაწყისით წარმოაჩენს. თუ ღვთის ხასიათის შესახებ ეს ჭეშმარიტება ადამიანის მიერ ბიბლიის შესწავლაში არ იქნება გამოყენებული, მას არ შეეძლება ჭეშმარიტად იცოდეს, რა არის ცოცხალთა სამსჯავრო, და რატომ დაიწყო იგი 9/11-ზე, და, რაც უფრო მნიშვნელოვანია, რატომ არის იგი თითქმის დასრულებული.

ალფისა და ომეგის პრინციპის მაგალითად, ძველი ისრაელი წინასახედ წარმოგვიდგენს თანამედროვე ისრაელს, რაც წინასწარმეტყველური ჭეშმარიტებაა და ასევე შეიძლება იდენტიფიცირდეს ასე: სიტყვასიტყვითი ისრაელი წინასახედ წარმოგვიდგენს სულიერ ისრაელს. როგორც უნდა გამოითქვას ეს, როგორც ძველ სიტყვასიტყვით ისრაელს, ისე თანამედროვე სულიერ ისრაელს აქვს საწყისი ისტორია და დასასრულის ისტორია. ამ ოთხი ისტორიიდან სამი წარსულშია, და ახლა ჩვენ მეოთხე და საბოლოო ისტორიაში ვიმყოფებით.

სამი წარსული ისტორია წარმოადგენს დედამიწის ისტორიის უკანასკნელი თაობის სამ მოწმეს. ეს სამი წარსული ისტორია განსაზღვრავს იმ თაობას, რომელიც გამოცხადების წიგნში წარმოდგენილია როგორც ას ორმოცდაოთხი ათასი. არსებობს ისტორიის სხვა წინასწარმეტყველური ხაზებიც, რომლებიც ასევე ეხება ას ორმოცდაოთხი ათასს, მაგრამ ას ორმოცდაოთხი ათასის რიცხვი შეიცავს იმ წინასწარმეტყველურ სიმბოლიზმს, რომ ას ორმოცდაოთხი ათასი არიან ისინი, რომლებიც წინასწარმეტყველურად წარმოდგენილნი არიან ძველი სიტყვასიტყვითი ისრაელის თორმეტი ტომისა და თანამედროვე სულიერი ისრაელის თორმეტი მოწაფის გამრავლებით.

ალფასა და ომეგას სხვა მაგალითად, გამოცხადების მეთოთხმეტე თავის სამი ანგელოზი დასაწყისისა და დასასრულის ისტორიას წარმოადგენენ. მილერიტული მოძრაობა წარმოადგენს სამი ანგელოზის დასაწყისის ისტორიას, ხოლო ას ორმოცდაოთხი ათასის მოძრაობა წარმოადგენს მესამე ანგელოზის უწყების დასასრულის ისტორიულ პერიოდს. ალფა-მოძრაობამ გამოაცხადა საგამომძიებლო სამსჯავროს გახსნა 1844 წლის 22 ოქტომბერს. ომეგა-მოძრაობამ გამოაცხადა ცოცხალთა სამსჯავროს გახსნა და მისი დასაწყისი 9/11-ად განსაზღვრა.

ალფასა და ომეგას მესამე მაგალითი, რომელსაც შთაგონებით ადვილად ემყარება დასაბუთება, არის ის, რომ დასაწყისში, მილერიტთა ალფა-მოძრაობაში, ათი

ქალწულის იგავი ზედმიწევნით, სიტყვასიტყვით აღსრულდა. და უაიტი მილერიტა ისტორიას წიგნში „დიადი ბრძოლა“ სწორედ იმ იგავის იმ დროს აღსრულების კონტექსტში განსაზღვრავს. იგი ასწავლის, რომ ას ორმოცდაოთხი ათასის ომეგა-მოდრაობაც ასევე ზედმიწევნით, სიტყვასიტყვით აღსრულებს ათი ქალწულის იგავს. ქრისტეს სამი მოკლე მოწმე, რომლებიც დასასრულს დასაწყისთან აიგივებენ.

ძველი ისრაელის დასაწყისში უფალი აღთქმაში შევიდა ებრაელებთან, რაც კარის წირთხლებზე წასმული სისხლით იყო წარმოდგენილი; და ეს, რა თქმა უნდა, სწორედ ღმერთის სიტყვაში შუაღამის ღაღადის პირველი ხსენებაა. ნათლობა ქრისტესთან აღთქმური ურთიერთობის სიმბოლოა, და პავლე გვასწავლის, რომ ეგვიპტიდან გამოსული ებრაელები ყველანი მოინათლნენ „ღრუბელში“ და წითელ „ზღვაში“. როგორც კი ზღვას იქით აღმოჩნდნენ, მიეცათ მანანა, რომელიც, სხვა დანიშნულებებთან ერთად, გამოცდის კონტექსტში მეშვიდე დღის შაბათის სიმბოლოს წარმოადგენს.

„მანანა“ მათ პირველ გამოცდას წარმოადგენს, და როდესაც მათ ვერ ჩააბარეს მეათე და საბოლოო გამოცდა — როცა უარყვეს იესო ნავეს ძისა და ქალების უწყება — მაშინ უფალმა უარყო ისინი, როგორც თავისი აღთქმის ერი, და აღთქმაში შევიდა იესო ნავეს ძესთან და ქალებთან. როდესაც ისინი ბოლოს შევიდნენ აღთქმულ ქვეყანაში, წინადაცვეთის წესი არ აღსრულებულა იმ კაცებზე, რომლებიც იმ ორმოცი წლის განმავლობაში იყვნენ შობილნი, რადგან ეს წესი დასრულდა კადეშის ამბოხებისას და კვლავ დაწესდა კადეშში, შესვლამდე ცოტა ხნით ადრე. ეს ალფისა და ომეგას ნიშანია.

უდაბნოში ხეტიალის ორმოცი წელი იესო ნავეს ძისა და ქალების უწყების წინააღმდეგ აჯანყებით დაიწყო, და დასრულდა მოსეს აჯანყებით, როდესაც მან კლდეს დაჰკრა და ამგვარად არასწორად წარმოაჩინა ღვთის ხასიათი და საქმე. ძველი ისრაელის დასაწყისი ძველი ისრაელის დასასრულს განასახიერებს.

ძველი ისრაელის დასასრულს იესო, როგორც „აღთქმის მაცნე“ მალაქიას მესამე თავში, მოვიდა, რათა დანიელის მეცხრე თავის აღსრულებად, „აღთქმა“ ერთ კვირადით მრავალთან დაედასტურებინა. როგორც აღთქმის მაცნე, ქრისტე აღთქმაში შევიდა ქრისტიანულ ეკლესიასთან სწორედ იმ ისტორიულ ვითარებაში, რომელშიც მან გვერდი აუარა წინანდელ აღთქმის ერს. ძველი ისრაელის, როგორც ღვთის აღთქმის ერის, დასაწყისში უფალმა გვერდი აუარა წინანდელ აღთქმის ერს და აღთქმაში შევიდა ახლად რჩეულ ერთან. სწორედ იგივე გააკეთა მან ძველი ისრაელის დასასრულსაც.

აღთქმის სიმბოლო ქორწინებაა, და ქრისტეს შობიდან ახ. წ. 70 წელს იერუსალიმის განადგურებამდე წინასწარმეტყველება წარმოგვიდგენს ღმერთის თანდათანობით განქორწინებას ძველი, პირდაპირი ისრაელისგან. მაშ, როდის შევიდა განქორწინება სინამდვილეში ძალაში — მისი შობისას, მისი სიკვდილისას, სტეფანეს ჩაქოლვისას თუ იერუსალიმის განადგურებისას?

ამასობაში ყოველი ერიდან მოსული თაყვანისმცემლები ეძებდნენ ტაძარს, რომელიც ღვთის თაყვანისცემისთვის იყო მიძღვნილი. ოქროთი და ძვირფასი ქვებით მოელვარე, იგი მშვენიერებისა და დიდებულების ხილვას წარმოადგენდა.

მაგრამ იეჰოვა აღარ მოიძებნებოდა იმ მშვენიერების სასახლეში. ისრაელი, როგორც ერი, განეშორა ღმერთს. როდესაც ქრისტემ, თავისი მიწიერი მსახურების დასასრულთან ახლოს, უკანასკნელად შეხედა ტაძრის შიდა ნაწილს, თქვა: „აჰა, თქვენი სახლი გრჩებათ ოხრად.“ მათე 23:38. აქამდე იგი ტაძარს თავისი მამის სახლს უწოდებდა; მაგრამ როდესაც ღვთის ძე იმ კედლებიდან გამოვიდა, ღვთის თანდასწრება სამუდამოდ განეშორა მის სადიდებლად აგებულ ტაძარს.“ მოციქულთა საქმეები, 145.

ტრიუმფალური შესვლის მეორე დღეს ქრისტემ გამოაცხადა, რომ იუდეველთა სახლი ოხრად იყო დარჩენილი, და განქორწინება საბოლოოდ დამტკიცდა. ამგვარად, განქორწინება საბოლოოდ დამტკიცდა მაშინ, როცა ტრიუმფალური შესვლის დღეს მზე ჩავიდა.

„იერუსალიმი მისი მზრუნველობის შვილი იყო, და როგორც სათუთი მამა გლოვობს გზასაცდენილ ძეს, ისე იესო ტიროდა საყვარელი ქალაქის გამო. როგორ მიგატოვო? როგორ გიხილო განადგურებისთვის განწირული? განა უნდა მიგიშვა, რათა აღივსოს შენი ურჯულოების სასმისი? ერთი სული იმდენად ძვირფასია, რომ მასთან შედარებით მსოფლიოები უმნიშვნელოდ ქრებიან; ხოლო აქ მთელი ერი უნდა დაღუპულიყო. როცა ცის დასავლეთში დაღმავალი მზე თვალს მიეფარებოდა, იერუსალიმისთვის მადლის დღე დასრულდებოდა. სანამ მსვლელობა ზეთისხილის მთის ფერდობზე შეჩერებული იყო, იერუსალიმისთვის მონანიება ჯერ კიდევ არ იყო გვიანი. მოწყალების ანგელოზი მაშინ ფრთებს იკრავდა, რათა ოქროს ტახტიდან ჩამოსულიყო და ადგილი დაეთმო სამართლისა და მალე მომავალი სასჯელისთვის. მაგრამ ქრისტეს სიყვარულით სავსე დიდი გული კვლავ ევედრებოდა იერუსალიმს, რომელმაც აბუჩად აიგდო მისი წყალობები, შეურაცხყო მისი გაფრთხილებები და უკვე მზად იყო, თავისი ხელები მის სისხლში შეესვარა. იერუსალიმს მხოლოდ რომ მოენანია, ჯერ კიდევ არ იყო გვიანი. სანამ ჩამავალი მზის უკანასკნელი სხივები ჯერ კიდევ დაყოვნებული იყო ტაძარზე, გოდოლზე და მწვერვალზე, განა რომელიმე კეთილი ანგელოზი არ მიუძღოდა მას მაცხოვრის სიყვარულისკენ და არ აარიდებდა მის განაჩენს? მშვენიერო და უწმინდურო ქალაქო, რომელმაც ქვებით ჩაქოლა წინასწარმეტყველნი, რომელმაც უარყო ძე ღვთისა, რომელიც თავისი მოუწიებლობით თავად იბამდა მონობის ბორკილებს,—მისი მოწყალების დღე თითქმის ამოწურული იყო!“

„კვლავაც ღვთის სული მიმართავს იერუსალიმს. ვიდრე დღე დასრულდებოდა, ქრისტეს შესახებ კიდევ ერთი მოწმობა იძლევა. მოწმის ხმა აღიმართება და პასუხობს წინასწარმეტყველური წარსულიდან მომდინარე მოწოდებას. თუ იერუსალიმი შეისმენს ამ მოწოდებას, თუ მიიღებს მაცხოვარს, რომელიც მის კარიბჭეებში შედის, მას ჯერ კიდევ შეუძლია გადარჩენა.

იერუსალიმის მთავრებს მოაღწია ცნობამ, რომ იესო მრავალრიცხოვანი ხალხის თანხლებით უახლოვდება ქალაქს. მაგრამ მათ არავითარი მისალმება არ აქვთ ღვთის ძისთვის. შიშით გამოდიან მის შესახვედრად, იმ იმედით, რომ ბრბოს გაფანტავენ. როდესაც მსვლელობა ზეთისხილის მთიდან დაშვებას აპირებს, მას

მთავრები გადაუდგებიან. ისინი ეკითხებიან ამ მღელვარე სიხარულის მიზეზს. ხოლო როდესაც კითხულობენ: „ვინ არის ეს?“ — შთაგონების სულით აღვსილი მოწაფეები პასუხობენ ამ შეკითხვას. მჭევრმეტყველური სიტყვებით ისინი იმეორებენ ქრისტეს შესახებ წარმოთქმულ წინასწარმეტყველებებს:

„ადამი გეტყვით: ეს არის დედაკაცის თესლი, რომელიც გველის თავს შემუსრავს.

„ჰკითხეთ აბრაამს, და იგი გეტყვით: ეს არის „მელქისედეკი, სალემის მეფე“, მშვიდობის მეფე. დაბადება 14:18.

„იაკობი გეტყვით: იგი არის იუდას ტომის შილო.“

„ესაია გეტყვით: „იმანუელი“, „საოცარი, მრჩეველი, ძლიერი ღმერთი, მარადიული მამა, მშვიდობის მთავარი.“ ესაია 7:14; 9:6.

„იერემია გეტყვით: დავითის რტო — „უფალი, ჩვენი სიმართლე“. იერემია 23:6.“

„დანიელი გეტყვით: ის არის მესია.

ოსეა გეტყვით: „ის არის ცაბაოთ უფალი ღმერთი; უფალია მისი სამახსოვრო სახელი.“ ოსეა 12:5.

„იოანე ნათლისმცემელი გეტყვით: იგი არის „ღვთის კრავი, რომელიც იტვირთავს ქვეყნის ცოდვას.“ იოანე 1:29.

დიადმა იეჰოვამ თავისი ტახტიდან გამოაცხადა: „ეს არის ჩემი საყვარელი ძე“. მათე 3:17.

„ჩვენ, მისნი მოწაფენი, ვაცხადებთ: ეს არის იესო, მესია, სიცოცხლის მთავარი, სამყაროს მხსნელი.“

„და ბნელეთის ძალთა მთავარი აღიარებს მას და ამბობს: „ვიცი, ვინ ხარ შენ, ღვთის წმიდაო.“ მარკოზი 1:24.“ ქრისტეს ცხოვრება, 577–579.

ქრისტეს ტრიუმფალური შესვლის ისტორია ტიპოლოგიურად წარმოადგენდა შუალამის ღაღადის ისტორიას მილერიტა დროის პერიოდში. დას სვავითის ეს მონაკვეთი აღნიშნავს, რომ, როდესაც შესვლა დაიწყო, ხალხი სულიწმიდის შთაგონების ქვეშ მოვიდა, შემდეგ კი ქრისტე შეჩერდა და იერუსალიმზე ატირდა. ამის შემდეგ მან შესვლა განაგრძო და შემდეგ ებრაელთა ხელმძღვანელობას დაუპირისპირდა. მსურს ამ ისტორიის გარკვეული ნიშნების გამოყოფა, რათა განვსაზღვროთ სასაზღვრო ნიშნები, რომლებიც მილერიტა ისტორიაში მეორდება. მაგრამ, უწინარეს ყოვლისა, მსურს აღვნიშნო ერთი გარემოება დასაწყისისა და დასასრულის შესახებ. რაც ახლახან მოვიყვანეთ დას სვავითისგან, თავის დასასრულს წარმოადგენს, ხოლო მომდევნო თავის დასაწყისი შემდეგს ამბობს.

ქრისტეს იერუსალიმში დიდებით შესვლა მხოლოდ მკრთალი წინასწარი აჩრდილი იყო მისი ზეცის ღრუბლებში ძალითა და დიდებით მოსვლისა, ანგელოზთა ზეიმის და წმიდათა სიხარულის გარემოცვაში. მაშინ აღსრულდება ქრისტეს სიტყვები, რომელნიც მან მღვდელმთავართა და ფარისეველთა მიმართ წარმოთქვა: „ვერ

მიხილავთ ამიერიდან, ვიდრე არ იტყვიot: კურთხეულია უფლის სახელით მომავალი.“ მათე 23:39. წინასწარმეტყველურ ხილვაში ზაქარიას ეჩვენა საბოლოო ძლევამოსილების ის დღე; და იხილა აგრეთვე იმათ სასჯელი, რომელთაც პირველი მოსვლისას ქრისტე უარყვეს: „მომხედავენ მე, რომელიც განგმირეს, და იგლოვებენ მას, როგორც მხოლოდშობილ ძეს გლოვობენ, და გამწარდებიან მის გამო, როგორც პირმშოს გამო მწარდებიან.“ ზაქარია 12:10. ეს სურათი ქრისტემ წინასწარ იხილა, როცა ქალაქს შეხედა და მასზე ატირდა. იერუსალიმის დროებით დაღუპვაში მან დაინახა იმ ხალხის საბოლოო განადგურება, რომელნიც ღვთის ძის სისხლში იყვნენ დამნაშავენი.

მოწაფეებმა იხილეს იუდეველთა სიძულვილი ქრისტეს მიმართ, მაგრამ ჯერ კიდევ ვერ ხედავდნენ, სადამდე მიიყვანდა იგი. მათ ჯერ კიდევ არ ესმოდათ ისრაელის ჭეშმარიტი მდგომარეობა და ვერც იმ სასჯელს სწვდებოდნენ, რომელიც იერუსალიმს უნდა დასტეხოდა თავს. ეს ქრისტემ მათ მნიშვნელოვანი საგნობრივი გაკვეთილით გაუხსნა.

„იერუსალიმისადმი უკანასკნელი მოწოდება ამაოდ იქნა წარმოთქმული. მღვდლებმა და მთავრებმა მოისმინეს წარსულის წინასწარმეტყველური ხმა, რომელიც ხალხის სიმრავლეში გაისმა კითხვის — „ვინ არის ეს?“ — პასუხად, მაგრამ მათ იგი შთაგონების ხმად არ მიიღეს. რისხვითა და განცვიფრებით ისინი ხალხის დადუმებას ცდილობდნენ. ბრბოში რომელი მოხელეებიც იყვნენ და მათთან მისმა მტრებმა იესო აჯანყების მეთაურად დაასახელეს. ისინი ამტკიცებდნენ, რომ იგი ტაძრის დაუფლებას აპირებდა და იერუსალიმში მეფედ გამეფებას.“ *The Desire of Ages*, 580.

აზრი, რომლის გამორჩენაც არ მსურდა, ისაა, რომ ქრისტეს ტრიუმფალური შესვლა იერუსალიმში სახეობრივად მიანიშნებს არა მხოლოდ მილერიტული ისტორიის შუალამის ძახილზე, არამედ აგრეთვე სამყაროს აღსასრულზე. იგი დაკავშირებულია ქრისტეს დაბრუნებასთან გამოცხადების წიგნის მეოცე თავის ათასწლეულის დასაწყისში, და ასევე მის დაბრუნებასთან ახალ იერუსალიმთან ერთად ათასწლეულის დასასრულს. იგი ასევე დაკავშირებულია ბოროტთა სიკვდილთან მისი მეორედ მოსვლისას და მათ საბოლოო სამსჯავროსთან ათასწლეულის ბოლოს. უკანასკნელი აბზაცის დასაწყისში ნათქვამია: „იერუსალიმისადმი უკანასკნელი მოწოდება ამაო აღმოჩნდა. მღვდლებმა და მთავრებმა მოისმინეს წარსულის წინასწარმეტყველური ხმა, რომელიც ხალხის სიმრავლიდან ექოდ უბრუნდებოდა კითხვაზე პასუხად: ‘ვინ არის ეს?’ მაგრამ მათ იგი შთაგონების ხმად არ მიიღეს.“

უკანასკნელი მოწოდება ამაო აღმოჩნდა, და ეს მოწოდება წარმოდგენილი იყო როგორც „წარსულის წინასწარმეტყველური ხმა“. ქრისტეს დღეებში ბრბომ უარყო თავისი უკანასკნელი მოწოდება, რადგან მათ უარყვეს იერემიას რჩევა, დაბრუნებულიყვნენ ძველ ბილიკებზე. მათ ასევე უარყვეს მეთოდოლოგია — სტრიქონი სტრიქონზე, რადგან მოწაფეებმა კითხვას — „ვინ არის ეს?“ — უპასუხეს რამდენიმე მოწმის ერთად მოყვანით, სტრიქონი სტრიქონზე, აქ ცოტათი და იქ ცოტათი.

როცა ქრისტე იწყებს იერუსალიმში შესვლას, გზად ჩერდება. ეს იწყება წინასწარმეტყველების აღსრულებით, როდესაც მოწაფეები ქრისტესთვის მოსაჯდომად ვირს მოიპოვებენ. მას არასოდეს უჯირითია ცხოველზე, და ის ცხოველიც არასოდეს ყოფილა ვინმეს მიერ შეჯირითებული. ეს ლოგიკა სასწაულზე მიუთითებს, რადგან რომელი ცხოველი დაუშვებს პირველად მხედარს, და ვინ იცის, როგორ უნდა მართოს ჯირითი ვირზე, რომელსაც ეს მანამდე არასოდეს გაუკეთებია. ეს მსგავსია იმ დროისა, როცა ფილისტიმელებმა შესაწირავი დაასვენეს ურემზე კიდობანთან ერთად და შეაბეს ორი ძროხა, რომელთაც ორივეს ხბოები უწოვდათ და რომელთაც მანამდე არასოდეს უთრევიათ ურემი; და მათ მაშინვე მიატოვეს ხბოები და შეუდგნენ გზას, რათა კიდობანი ებრაელებს დაბრუნებოდათ. კიდობანი იერუსალიმისკენ მიემართება, და როდესაც დავითმა საბოლოოდ შეიტანა იგი იერუსალიმში, მან წინასახედ გამოსახა ქრისტეს ძლევა მოსილი შესვლა.

როგორც კი ქრისტე ჯორზე დაჯდა, ხალხმა ქუჩის მოფენა დაიწყო თავისი სამოსით, ჭრიდნენ პალმის რტოებს, და შეძახილები ისმოდა: „ოსანა დავითის ძეს! კურთხეულ არს, მომავალი უფლის სახელით! ოსანა მაღალთა შინა.“ (მათე 21:9) წინამძღოლები წინააღმდეგობას უწევდნენ და იესოს მოუწოდებდნენ, დაადუმოს ბრბო. ისინი გზას განაგრძობდნენ, და იესო ჩერდება, რათა დაღუპულ კაცობრიობაზე იტყვიოს, რომელიც იერუსალიმით არის წარმოდგენილი. შემდეგ მსვლელობა წინ მიიწევს და წინამძღოლები კიდევ ერთხელ ერევანს, დაჟინებით მოითხოვენ იცოდნენ, ვინ არის იესო. მაშინ მოწაფეები პასუხობენ წინასწარმეტყველთა მოწმობით, სტრიქონზე სტრიქონი.

ისტორია, რომელსაც ახლა განვიხილავთ, წინ უძღოდა ლაზარეს აღდგომა, რომელიც აღნიშნავს პირველ იმედგაცრუებას წინასწარმეტყველურ ხაზში, როგორც ეს ილუსტრირებულია ათი ქალწულის იგავში, და უზას მიერ კიდობანზე შეხება — დავითის იერუსალიმში ტრიუმფალური შესვლის ხაზში. პირველი იმედგაცრუება დაკავშირებულია დაყოვნების დროსთან, და ქრისტემ დააყოვნა, როცა პირველად გაიგო, რომ ლაზარე ავად იყო, ისევე როგორც დავითმაც დააყოვნა, დატოვა კიდობანი იქ, სადაც უზა მოკვდა, ვიდრე მოგვიანებით კვლავ წამოიღებდა მას. ლაზარე მოკვდა და ამის შემდეგ აღდგა. ლაზარე არის ის, ვინც ამის შემდეგ მიუძღვის იმ სახედარს, რომელზეც იესო იერუსალიმში შედის.

მილერიტა ისტორიაში მეორე ანგელოზი მოვიდა 1844 წლის 19 აპრილს, პირველ იმედგაცრუებაზე, რომელმაც დაასახა დაყოვნების დროის დასაწყისი. ამის შემდეგ სამუელ სნოუმ დაიწყო შუაღამის ძახილის უწყების თანდათანობითი განვითარება. იმ უწყების პროგრესული განვითარება წარმოდგენილია ქრისტეს იერუსალიმში შესვლით. სნოუს საქმის წინსვლაც ასევე წარმოდგენილია კიდობნის მგზავრობაში — ფილისტიმელთაგან, ეტლზე, უზასთან და საბოლოოდ იერუსალიმში.

შესვლას აქვს დასაწყისის გამოცხადება ხალხის მიერ, როდესაც წინამძღოლებმა ქრისტეს უთხრეს, რომ დაედუმებინა ბრბო; ამას მოსდევს ქრისტეს ტირილი, შემდეგ კი მოწაფეთა გამოცხადება, როდესაც შეუპოვარმა წინამძღოლებმა იკითხეს, ვინ იყო ქრისტე. ხალხში შთაგონების გამოვლინება, რომელმაც წარმოშვა შეუპოვარ

წინამძღოლთა პირველი პასუხი, მეორდება მოწაფეთა მიერ, როდესაც მათ „ხაზი ხაზზე“ წარადგინეს წარსულიდან აღებული წინასწარმეტყველური მოწმობების სიმრავლე. როდესაც იმ დღეს მზე ჩავიდა, ძველი ისრაელი ღმერთს გაეყარა.

იმ ისტორიაში გვამცნეს, რომ მოწაფეებმა არ „შეიცნეს შურისგება, რომელიც იერუსალიმს უნდა დასცემოდა“. „შურისგება“, რომელიც „იერუსალიმს უნდა დასცემოდა“, მოწაფეებს „მნიშვნელოვანი საგნობრივი გაკვეთილით“ ეჩვენათ. ეს მნიშვნელოვანი საგნობრივი გაკვეთილი იყო ლელვის ხის შეჩვენება. იერუსალიმის განადგურება, რომლის მნიშვნელობასაც მოწაფეები ჯერ კიდევ ვერ იგებდნენ, ნაჩვენები იქნა ლელვის ხის შეჩვენებით, აგრეთვე იმ იგავითაც, რომელიც ქრისტეს მანამდე ჰქონდა ნასწავლი ლელვის ხის შესახებ.

„გაფრთხილება ყველა დროისათვის არის. ქრისტეს მოქმედება — მისივე ძალით შექმნილი ხის დაწყევლა — გაფრთხილებად დგას ყველა ეკლესიისა და ყველა ქრისტიანისათვის. ვერავინ იცხოვრებს ღვთის რჯულით ისე, რომ სხვებს არ ემსახურებოდეს. მაგრამ მრავალნი არიან, რომელნიც ქრისტეს მოწყალე, უანგარო ცხოვრებით არ ცხოვრობენ. ზოგიერთნი, რომელთაც თავი შესანიშნავ ქრისტიანებად მიაჩნიათ, ვერ იგებენ, რას შეადგენს ღვთისათვის მსახურება. ისინი გეგმავენ და ზრუნავენ საკუთარი თავის მოსაწონებლად. ისინი მოქმედებენ მხოლოდ საკუთარი თავის მიმართებით. დრო მათთვის მხოლოდ იმდენად არის ღირებული, რამდენადაც შეუძლიათ თავისთვის დააგროვონ. ცხოვრების ყველა საქმეში ეს არის მათი მიზანი. ისინი სხვებისთვის კი არა, საკუთარი თავისთვის მსახურობენ. ღმერთმა ისინი შექმნა, რათა ეცხოვრათ ისეთ სამყაროში, სადაც უანგარო მსახურება უნდა აღსრულდეს. მან ისინი დაადგინა, რომ ყოველ შესაძლო გზით დახმარებოდნენ თავიანთ თანამოძმეებს. მაგრამ საკუთარი „მე“ იმდენად დიდია, რომ სხვას ველარაფერს ხედავენ. ისინი კაცობრიობასთან შეხებაში არ არიან. ისინი, ვინც ასე საკუთარი თავისთვის ცხოვრობენ, იმ ლელვის ხეს ჰგვანან, რომელსაც ყოველგვარი მოჩვენება ჰქონდა, მაგრამ უნაყოფო იყო. ისინი იცავენ თავყვანისცემის ფორმებს, მაგრამ მონანიებისა და რწმენის გარეშე. სიტყვით ისინი პატივს მიაგებენ ღვთის რჯულს, მაგრამ მორჩილება აკლიათ. ამბობენ, მაგრამ არ ასრულებენ. ლელვის ხეზე წარმოთქმული განაჩენით ქრისტე აჩვენებს, რამდენად საძულველია მის თვალში ეს ამაო მოჩვენება. იგი აცხადებს, რომ აშკარა ცოდვილი ნაკლებად დამნაშავეა, ვიდრე ის, ვინც აცხადებს, რომ ღმერთს ემსახურება, მაგრამ მისი დიდებისათვის ნაყოფი არ გამოაქვს.“

„ლელვის ხის იგავს, რომელიც ქრისტეს იერუსალიმში სტუმრობამდე იყო ნათქვამი, პირდაპირი კავშირი ჰქონდა იმ გაკვეთილთან, რომელიც მან უნაყოფო ხის დაწყევლით ასწავლა.“ *The Desire of Ages*, 584.

ბელადებთან უკანასკნელი დაპირისპირების შემდეგ, იესო განმარტოვდა, რათა მთელი ღამე ელოცა; ხოლო დილით, როცა ლელვის ხეს ჩაუარა, იგი დაწყევლა.

„მწიფე ლელვის დრო ჯერ არ იყო, გარდა ზოგიერთი მხარისა; და იერუსალიმის შემოგარენ მალღობებზე სრულიად მართებულად შეიძლებოდა თქმა: ‘ლელვის დრო ჯერ არ დამდგარიყო.’ მაგრამ იმ ბაღში, სადაც იესო მივიდა, ერთი ხე ისე

ჩანდა, თითქოს ყველა დანარჩენს უსწრებდა. იგი უკვე ფოთლებით იყო დაფარული. ლელვის ხის ბუნებაა, რომ ვიდრე ფოთლები გაიშლება, მზარდი ნაყოფი გამოჩნდება. ამიტომ ეს სრულად შეფოთლილი ხე კარგად განვითარებული ნაყოფის იმედს იძლეოდა. მაგრამ მისი იერი მატყუარა იყო. როცა იესომ მისი რტოები გამოსცადა, ყველაზე დაბალი ტოტიდან უმაღლეს წვერომდე, მან 'ფოთლების გარდა ვერაფერი იპოვა.' იგი მხოლოდ თვალთმაქცურად აყვავებული ფოთლოვანი მასა იყო, და მეტი არაფერი.“

ქრისტემ მასზე გამანადგურებელი წყევლა წარმოთქვა. „ადარავინ ჭამოს შენგან ნაყოფი უკუნისამდე,“ — თქვა მან. მეორე დილით, როცა მაცხოვარი და მისი მოწაფეები კვლავ ქალაქისკენ მიდიოდნენ, გამხმარმა რტოებმა და ჩამოყრილმა ფოთლებმა მათი ყურადღება მიიპყრო. „მოდღარო,“ — თქვა პეტრემ, — „აჰა, ლელვის ხე, რომელიც შენ დასწყევლე, გახმა.“

„ლელვის ხის შეჩვენებით ქრისტეს მოქმედებამ მოწაფეები გააოცა. ეს მათთვის მის გზებსა და საქმეთაგან განსახვავებულად ჩანდა. ხშირად ჰქონდათ მისგან მოსმენილი, რომ იგი მოვიდა არა იმისათვის, რათა სამყარო დაეგმო, არამედ რათა სამყარო მის მიერ ხსნილიყო. ახსოვდათ მისი სიტყვები: „კაცის ძე არ არის მოსული ადამიანთა სიცოცხლის დასაღუპავად, არამედ სახსნელად.“ ლუკა 9:56. მისი საკვირველი საქმენი აღსასრულებელიყო აღსადგენად და არასოდეს — დასაღუპავად. მოწაფეები მას მხოლოდ აღმადგენელად და მკურნალად იცნობდნენ. ეს მოქმედება განცალკევებით იდგა. რა იყო მისი მიზანი? — კითხულობდნენ ისინი.“

ღმერთი „წყალობაში ჰპოვებს სიხარულს“. „ცოცხალი ვარ მე, ამბობს უფალი ღმერთი, არ მსურს ბოროტეულის სიკვდილი.“ მიქა 7:18; ეზეკიელი 33:11. მისთვის განადგურების საქმე და სამსჯავროს გამოცხადება „უცხო საქმეა“. ესაია 28:21. მაგრამ სწორედ წყალობითა და სიყვარულით ხდის იგი მომავალს ფარდაგახდის და ადამიანებს უცხადებს ცოდვის გზის შედეგებს.

„ლელვის ხის დაწყევლა მოქმედებით გამოთქმული იგავი იყო. ის უნაყოფო ხე, რომელიც ქრისტეს პირისპირვე თავის მოჩვენებით ფოთლოვანებას აფრიალებდა, იუდეველი ერის სიმბოლო იყო. მაცხოვარს სურდა, თავისი მოწაფეებისთვის ნათლად ეჩვენებინა ისრაელის დაღუპვის მიზეზიც და გარდაუვალობაც. ამ მიზნით მან ხეს ზნეობრივი თვისებები მიანიჭა და იგი საღვთო ჭეშმარიტების გამომხატველად აქცია. იუდეველები ყველა სხვა ერისგან გამოკვეთილად იდგნენ, რადგან აცხადებდნენ ღვთისადმი ერთგულებას. იგი მათ განსაკუთრებულ წყალობას ანიჭებდა და ისინი ყოველ სხვა ხალხზე მეტად აცხადებდნენ თავს სიმართლის მქონედ. მაგრამ ისინი გახრწნილნი იყვნენ სოფლის სიყვარულითა და გამორჩენის სიხარბით. თავს იწონებდნენ თავიანთი ცოდნით, მაგრამ უცოდინარნი იყვნენ ღვთის მოთხოვნებისა და თვალთმაქცობით იყვნენ აღვსილნი. უნაყოფო ხის მსგავსად, მაღლა შლიდნენ თავიანთ მოჩვენებით რტოებს, გარეგნულად ნაყოფიერად აყვავებულნი და თვალისთვის მშვენიერნი, მაგრამ „ფოთლების გარდა არაფერი“ გამოიღეს. იუდეველთა სარწმუნოება, თავისი დიდებული ტაძრით, თავისი წმინდა სამსხვერპლოებით, მიტრიანი მღვდლებითა და შთამბეჭდავი

წეს-ჩვეულებებით, გარეგნულად მართლაც მშვენიერი იყო, მაგრამ აკლდა სიმდაბლე, სიყვარული და კეთილმოწყალება“. ქრისტესკენ სწრაფვა, 581, 582.

ჩვენ დავიწყეთ ორი კითხვის წამოჭრით, რომელთა პასუხსაც ახლა ვეძებთ. ეს კითხვები იყო: „რატომ დაიწყო ცოცხალთა სამსჯავრო 9/11-ზე? რა არის ცოცხალთა ბიბლიური სამსჯავრო?“

ჩვენ მიერ ახლახან დადგენილი წინასწარმეტყველების რამდენიმე ხაზი ცოცხალთა სამსჯავროს ბიბლიური მოწმეებია. წინასწარმეტყველების ეს ხაზები ბევრად მეტს ეხება, ვიდრე მხოლოდ სამსჯავროს „ა, ბ, გ“-ს, მაგრამ ჩვენ თავდაპირველად 9/11-ისა და ცოცხალთა სამსჯავროს საკითხებზე დასმულ კითხვებს ვპასუხობთ.

„ვიხილავდი,“ — ამბობს წინასწარმეტყველი დანიელი, — „ვიდრე ტახტები დაიდგებოდა და ძველი დღეთა დაჯდა; მისი სამოსელი თოვლივით თეთრი იყო, და მისი თავის თმა — წმინდა მატყლივით; მისი ტახტი — ცეცხლის ალი, და მისი ბორბლები — მგზნებარე ცეცხლი. ცეცხლოვანი მდინარე გამოდიოდა და მის წინაშე მოედინებოდა; ათას-ათასები ემსახურებოდნენ მას, და ათი ათასჯერ ათი ათასნი იდგნენ მის წინაშე; სამართალი დაჯდა და წიგნები გაიხსნა.“ დანიელი 7:9, 10, R.V.

ამგვარად წარედგინა წინასწარმეტყველის ხილვას ის დიდი და საზეიმო დღე, როდესაც ადამიანთა ხასიათი და ცხოვრება უნდა გასულიყო განხილვად მთელი დედამიწის მსაჯულის წინაშე, და ყოველ ადამიანს მიეგებოდა „მისი საქმეებისამებრ“. ძველი დღეთა არის ღმერთი მამა. ამბობს მეფსალმუნე: „სანამ მთები წარმოიშობოდნენ და ვიდრე შენ შექმნიდი ქვეყანას და სამყაროს, უკუნიითი უკუნისამდე შენ ხარ ღმერთი.“ ფსალმუნი 90:2. სწორედ ის, ყოველი ყოფიერების წყარო და ყოველი რჯულის სათავე, უნდა თავმჯდომარეობდეს სამსჯავროში. და წმიდა ანგელოზები, როგორც მსახურები და მოწმეები, რიცხვით „ათიათასჯერ ათიათასი და ათასნი ათასთა“, ესწრებიან ამ დიდ სამსჯავროს.

„და, აჰა, კაცის მის მსგავსნი მოვიდა ზეცის ღრუბლებით და მივიდა დღეებით ძველთან, და მიიყვანეს იგი მის წინაშე. და მიეცა მას მეუფება, დიდება და სამეფო, რათა ყველა ხალხი, ერი და ენა ემსახუროს მას: მისი მეუფება არის საუკუნო მეუფება, რომელიც არ გადავა.“ დანიელი 7:13, 14. აქ აღწერილი ქრისტეს მოსვლა არ არის მისი დედამიწაზე მეორედ მოსვლა. იგი მიდის ზეცაში დღეებით ძველთან, რათა მიიღოს მეუფება, დიდება და სამეფო, რომელიც მას მიეცემა მისი შუამდგომლური მსახურების დასასრულს. სწორედ ეს მოსვლა, და არა მისი დედამიწაზე მეორედ მოსვლა, იყო წინასწარმეტყველებაში ნაწინასწარმეტყველები, რომ უნდა მომხდარიყო 1844 წელს, 2300 დღის დასრულებისას. ზეციური ანგელოზების თანხლებით, ჩვენი დიდი მღვდელმთავარი შედის წმიდათა წმიდაში და იქ წარდგება ღვთის წინაშე, რათა შეასრულოს თავისი მსახურების უკანასკნელი მოქმედებანი კაცობრიობის სასარგებლოდ — აღასრულოს გამომძიებელი სამსჯავროს საქმე და მოახდინოს გამოსყიდვა ყველა იმათთვის, ვინც გამოჩნდება, რომ მის კურთხევათა მიღებაზე უფლებამოსილია.

„ტიპურ მსახურებაში მხოლოდ მათ ჰქონდათ წილი შერიგების დღის მსახურებაში, ვინც ღმერთის წინაშე აღსარებითა და მონანიებით იყო მისული და ვისი ცოდვებიც

ცოდვის მსხვერპლის სისხლის მეშვეობით საწმიდარში იყო გადატანილი. ასევე, საბოლოო შერიგებისა და გამომძიებელი სამსჯავროს დიდ დღეს განიხილება მხოლოდ ისინი, ვინც თავს ღმერთის ხალხად აღიარებს. უკეთურთა სამსჯავრო განსხვავებული და განცალკევებული საქმეა და უფრო გვიან ხდება. „რადგან სამართალი ღვთის სახლიდან უნდა დაიწყოს; და თუ პირველად ჩვენგან იწყება, რა იქნება მათი ბოლო, ვინც სახარებას არ ემორჩილება?“ 1 პეტრე 4:17.

ზეცაში არსებული ჩანაწერთა წიგნები, რომლებშიც ადამიანთა სახელები და საქმენი არის აღნუსხული, უნდა განსაზღვრავდეს სამსჯავროს გადაწყვეტილებებს. წინასწარმეტყველი დანიელი ამბობს: „სამსჯავრო დაჯდა და წიგნები გადაიშალა.“ იმავე სცენის აღმწერი გამოცხადების მხილველი ამატებს: „გაიხსნა სხვა წიგნიც, რომელიც არის სიცოცხლის წიგნი; და მკვდრები გასამართლდნენ წიგნებში დაწერილის მიხედვით, თავიანთ საქმეთაამებრ.“ გამოცხადება 20:12.

„სიცოცხლის წიგნი შეიცავს ყველა იმ ადამიანის სახელს, ვისაც ოდესმე ღვთის სამსახურში შეუდგამს ფეხი. იესომ თავის მოწაფეებს უბრძანა: „იხარეთ, რადგან თქვენი სახელები ზეცაშია ჩაწერილი.“ ლუკა 10:20. პავლე საუბრობს თავის ერთგულ თანამოღვაწეებზე, „რომელთა სახელებიც სიცოცხლის წიგნშია.“ ფილიპელთა 4:3. დანიელი, მიმოხილავს რა „გასაჭირის ჟამს, რომლის მსგავსი არასოდეს ყოფილა“, აცხადებს, რომ ღვთის ერი გადარჩება, „ყველა, ვინც წიგნში ჩაწერილი აღმოჩნდება.“ ხოლო გამოცხადების მხილველი ამბობს, რომ ღვთის ქალაქში მხოლოდ ისინი შევლენ, რომელთა სახელებიც „კრავის სიცოცხლის წიგნშია ჩაწერილი.“ დანიელი 12:1; გამოცხადება 21:27.

„სამახსოვრო წიგნი“ იწერება ღვთის წინაშე, რომელშიც აღირიცხება კეთილი საქმეები „უფლის მოშიშთა და მის სახელზე მოფიქრალთა.“ მალაქია 3:16. მათი რწმენის სიტყვები, მათი სიყვარულის საქმეები, ცაში იწერება. ნეემია ამას გულისხმობს, როცა ამბობს: „გამიხსენე მე, ღმერთო ჩემო, ... და ნუ წარხოცავ ჩემს კეთილ საქმეებს, რაც ჩემი ღვთის სახლისათვის გამიკეთებია.“ ნეემია 13:14. ღვთის სამახსოვრო წიგნში ყოველი სიმაღლის საქმე უკვდავყოფილია. იქ ყოველ დაძლეულ ცდუნებას, ყოველ ძლეულ ბოროტებას, ყოველ წარმოთქმულ თანაგრძნობით სავსე სიტყვას, ერთგულად აღნუსხავენ. და ყოველი თავგანწირვის საქმე, ყოველი ტანჯვა და მწუხარება, ქრისტეს გულისათვის დათმენილი, აღირიცხება. მეფსალმუნე ამბობს: „შენ აღრიცხე ჩემი ხეტიალი; ჩაყარე ჩემი ცრემლები შენს ჭურჭელში; განა ისინი შენს წიგნში არ არის?“ ფსალმუნი 56:8.

არსებობს აგრეთვე ადამიანთა ცოდვათა ჩანაწერიც. „რადგან ღმერთი ყოველ საქმეს განკითხვისათვის მოიყვანს, ყოველ დაფარულთან ერთად, იქნება იგი კეთილი თუ ბოროტი.“ „ყოველი ამაო სიტყვა, რომელსაც ადამიანები იტყვიან, მის გამო პასუხს აგებენ განკითხვის დღეს.“ მაცხოვარი ამბობს: „შენი სიტყვებით გამართლდები და შენი სიტყვებით დაისჯები.“ ეკლესიასტე 12:14; მათე 12:36, 37. დაფარული ზრახვები და მოტივები უცდომელ ჩანაწერში ცხადდება; რადგან ღმერთი „გამოავლენს სიბნელეში დაფარულს და გულის ზრახვებს გამოაცხადებს.“ 1 კორინთელთა 4:5. „აჰა, ჩემს წინაშე წერია, ... თქვენი ურჯულოებანი და თქვენი მამების ურჯულოებანი ერთად, ამბობს უფალი.“ ესაია 65:6, 7.

„ყოველი ადამიანის საქმე ღვთის წინაშე განიხილება და აღირიცხება ერთგულებად ან არაერთგულებად. ზეცის წიგნებში ყოველი სახელის გასწვრივ შემზარავი სიზუსტით იწერება ყოველი მცდარი სიტყვა, ყოველი ეგოისტური ქმედება, ყოველი შეუსრულებელი მოვალეობა და ყოველი დაფარული ცოდვა, ყოველგვარ მზაკვრულ თვალთმაქცობასთან ერთად. ზეცით მოვლენილი გაფრთხილებები ან შეგონებანი, რომლებიც უგულებელყოფილ იქნა, ფუჭად დახარჯული წუთები, გამოუყენებელი შესაძლებლობანი, სიკეთისათვის თუ ბოროტებისათვის მოხდენილი გავლენა თავისი შორსგამწვდენი შედეგებითურთ — ეს ყოველივე აღმრიცხველი ანგელოზის მიერ იწერება.“

„ღვთის კანონი არის ის საზომი, რომლის მიხედვითაც ადამიანთა ხასიათი და ცხოვრება განიკითხება სამსჯავროზე. ბრძენი ამბობს: ‘გეშინოდეს ღვთისა და დაიცავი მისი მცნებანი, რადგან ეს არის ადამიანის მთელი მოვალეობა. ვინაიდან ღმერთი ყოველ საქმეს მოიტანს სამსჯავროზე.’ ეკლესიასტე 12:13, 14. მოციქული იაკობი თავის ძმებს შეაგონებს: ‘ასე ილაპარაკეთ და ასე იმოქმედეთ, როგორც მათ, რომელნიც თავისუფლების კანონით უნდა განისაჯონ.’ იაკობი 2:12.“

ვინც სამსჯავროზე „ღირსად იქნებიან მიჩნეულნი“, მათ ექნებათ წილი მართალთა აღდგომაში. იესომ თქვა: „ხოლო ისინი, რომელნიც ღირსად იქნებიან მიჩნეულნი, რომ მიაღწიონ იმ საუკუნეს და მკვდრეთით აღდგომას, ... ანგელოზთა სწორნი არიან და ღმერთის შვილები არიან, როგორც აღდგომის შვილები.“ ლუკა 20:35, 36. და კვლავ აცხადებს, რომ „კეთილის მოქმედნი“ გამოვლენ „სიცოცხლის აღდგომისთვის.“ იოანე 5:29. მართალი მკვდარნი არ აღდგებიან იმ სამსჯავროს შემდეგამდე, რომელზედაც ისინი მიჩნეულნი იქნებიან ღირსად „სიცოცხლის აღდგომისა.“ ამრიგად, ისინი პირადად არ იქნებიან წარმოდგენილნი სამსჯავროს წინაშე იმ დროს, როდესაც მათი ჩანაწერები განიხილება და მათი საქმეები წყდება.

იესო წარმოჩნდება, როგორც მათი შუამდგომელი, რათა მათ ნაცვლად ღმერთის წინაშე იშუამდგომლოს. „თუ ვინმემ შესცოდა, გვყავს შუამდგომელი მამის წინაშე — იესო ქრისტე მართალი.“ 1 იოანე 2:1. „რადგან ქრისტე არ შესულა ხელთქმნილ წმიდათა ადგილებში, რომლებიც ჭეშმარიტის სახეები არიან, არამედ თვით ცაში, რათა ახლა ჩვენთვის წარდგეს ღვთის წინაშე.“ „ამიტომაც ძალუმს სრულიად იხსნას ისინი, ვინც მისი მეშვეობით მიდიან ღმერთთან, ვინაიდან იგი მარად ცოცხლობს, რათა შუამდგომლობდეს მათთვის.“ ებრაელთა 9:24; 7:25.

„როდესაც სამსჯავროში ჩანაწერთა წიგნები იხსნება, ყველა იმ ადამიანის ცხოვრება, ვისაც იესოსი ურწმუნია, ღვთის წინაშე განიხილება. დაწყებული მათით, ვინც პირველად ცხოვრობდა დედამიწაზე, ჩვენი შუამდგომელი წარმოადგენს ყოველი მომდევნო თაობის საქმეებს და ამთავრებს ცოცხლებით. ყოველი სახელი მოიხსენიება, ყოველი საქმე გულდასმით იკვლევა. სახელები მიიღება, სახელები უარყოფილია. როდესაც ვინმეს ცოდვები რჩება ჩანაწერთა წიგნებში, მოუნანიებელი და მიუტევებელი, მათი სახელები ამოიშლება სიცოცხლის წიგნიდან, ხოლო მათი კეთილი საქმეების ჩანაწერი წაიშლება ღვთის ხსოვნის წიგნიდან. უფალმა მოსეს გამოუცხადა: ‘ვინც ჩემს წინააღმდეგ შესცოდავს, მას ამოვშლი ჩემი წიგნიდან.’ გამოსვლა 32:33. და ამბობს წინასწარმეტყველი

ეზეკიელი: 'როცა მართალი განუდგება თავის სიმართლეს და ჩაიდენს უსამართლობას, ... მთელი მისი სიმართლე, რომელიც მას უქნია, აღარ მოიხსენიება.' ეზეკიელი 18:24.“ დიადი ბრძოლა, 479–483.

ჩვენ გავაგრძელებთ ამ კვლევას და პასუხს გავცემთ წამოჭრილ კითხვებს ამ სერიის მომდევნო სტატიაში.